

Bemærkninger til Lovforslaget.

Til § 1.

Man foreslaar at fjerne Betegnelsen „eksamineret“ foran Dyr læge, idet det kunde give Anledning til den Formodning, at der findes andre Dyr læger end de eksaminerede.

Indenrigsministeren (iet) er overalt rettet til Landbrugsministeren (iet). Da Lederne af offentlig Kødkontrol (Slagtehusdyrlæger) i Regelen ikke praktiserer, men dog i givet Tilfælde bør gribe ind overfor smitsomme Sygdomme, maa de være forsynede med autoriseret Protokol. Det samme kan være Tilfældet med Dyr læger, der virke som Tilsynsførende ved store Eksportslagterier.

Veterinær fysikus bør vide, hvor Dyr lægerne bor. Derfor foreslaas det, at Amtmanden skal meddele ham det, naar en Protokol bliver autoriseret, og at Dyr lægen skal anmelde Nedsættelse og Flytning. Ogsaa Politimesteren bør altid kende Dyr lægens Bolig.

For at gøre det klart, at Dyr lægerne ikke er berettigede til at nægte at udføre de i Loven omhandlede offentlige Forretninger, bør det udtrykkelig anføres i Loven. Man finder det rigtigst i Stedet for „de af Ministeriet udsendte Veterinærer“ at skrive „Veterinær fysikus eller dennes Stedfortræder“, idet disse ikke i ethvert Tilfælde kan siges at være udsendte af Ministeriet.

Sætningen om at Dyr lægen ogsaa skal efterkomme de ham af vedkommende Amtmand eller Politimester givne Paalæg, foreslaar man strøget. Den virker stødende og synes overflødig, idet de nævnte Myndigheder (bortset fra Kontrol med Udførsel) næppe kan paalægge Dyr læger at udføre andre Forretninger end dem, der omhandles i denne Lov.

I Stedet for Udtrykket „nogen smitsom Sygdom“ foreslaar man udtrykkelig angivet, at Forbudet ikke alene gælder de i Loven nævnte, men ogsaa alle andre smitsomme Sygdomme.

Man finder det rigtigst at definere Begreberne *Dyr læge* og *Veterinær politi*.

Til § 2.

Begrebet *Skab hos Faaret* bør nærmere bestemmes ved Angivelse af den

Midde, der fremkalder Sygdommen. Der gives nemlig andre Midder, som fremkalder Hudsygdom hos Faar, men disse Lidelser er af mindre Betydning. Den gamle Betegnelse *Springorm* for „Snive i Huden“ foreslaas udeladt som antikveret.

Oksens ondartede Katarrhalfeber blev af den i 1885 til Lovens Revision nedsatte Kommission foreslaaet optaget under § 10, og det var Rigsdagen, der fremtvang dens Henflytning til § 2 — formentlig ud fra den Betragtning, at der derved gaves Mulighed for Ydelse af Erstatning til Ejeren, hvis man foretog Nedslagning af syge Dyr. Dette er imidlertid aldrig sket og vil neppe nogen Sinde ske. Sygdommen er meget ofte dødelig, men dens Smitsomhed er kun ringe, vel endog tvivlsom, og der skønnes derfor ikke at være Grund til vedblivende at henføre den til § 2. Af fremmede Lande er Norge vistnok det eneste, i hvis Lovgivning denne Sygdom henregnes til de ondartede smitsomme. Man foreslaar den henført til § 10.

Man foreslaar ligeledes at fjerne fra § 2 *Rødsyge hos Svinet*. Den Bakterie, der fremkalder denne Sygdom, findes meget udbredt i Naturen, og mange sunde Svin har den paa deres Slimhinder. De fleste Udbrud af Sygdommen fremkaldes ikke ved Tilførsel af Smitte fra en angreben Besætning, men skyldes forøget Virulens af de i Dyrenes Omgivelser forud tilstedeværende Bakterier eller formindsket Modstandsevne mod de Bakterier, som Dyret allerede huser paa sine Slimhinder. Man kan derfor ikke vente at indskrænke Sygdommens Udbredelse i nogen væsentlig Grad ved at sætte de angrebne Besætninger under offentligt Tilsyn. Medens man ved Instruks af 1894 forsøgte at bekæmpe Rødsygen i alle dens Former (foruden den akutte Rødsyge tillige Knuderosen, Hudbrand og Endocarditis), gjorde man i 1904 den væsentlige Ændring, at man fremtidig kun bragte de strenge Forholdsregler (i Henhold til § 2) i Anvendelse overfor akut Rødsyge, medens de andre Former behandlede efter Reglerne for de mildere smitsomme Sygdomme (§ 10). Denne Adskillelse mener man fremdeles at burde opretholde, fordi der maa antages at foreligge mere smittefarlige (mere virulente)